

AGLAIA

Celebrar l'esplendor de la realitat.

dijous, 14 de novembre de 2019

Diàleg interreligiós

Chagall 1963

Des de posicions fonamentalistes/literalistes, el diàleg interreligiós no té cap sentit (a no ser que sigui per "quedar bé", per cobrir aparences, cosa que el desnaturalitza). Des de posicions SBNR (*spiritual but not religious*), tampoc. Des de posicions atees/no creients, tampoc (a no ser que sigui per utilitzar-lo políticament, cosa que també el desnaturalitza). Només té sentit des de posicions simbolistes (interpretacions simbòliques de les religions), les quals són actualment massa minoritàries i disperses com per assolir una massa crítica que permeti impulsar-lo. No és estrany, doncs, que el diàleg interreligiós no figuri a l'agenda de temes d'actualitat; són mals temps per al diàleg interreligiós.

Fa dotze anys vàrem dedicar un petit llibre al tema, *El diàleg interreligiós* (Fragmenta Editorial, 2007). Ja hi dèiem que hi havia "reticències de molts sectors religiosos al diàleg interreligiós. Reticències no sempre explicitades però sí practicades: avui en dia no queda bé proclamar-se contrari al diàleg interreligiós, però en canvi es pot no impulsar-lo, no practicar-lo, generar un mur de silenci entorn d'ell. De fet, és coherent i lògic que els sectors que mantenen concepcions literalistes, objectivistes, de la religió, sectors que no assumeixen que tot allò que puguem formular al respecte és sempre símbol, creació humana, amb tota la gràcia i la limitació del símbol, i que no pot ser erigit en veritat objectiva de validesa universal, mantinguin posicions reticents respecte al diàleg interreligiós. O bé que el redefineixin a la seva manera, reivindicant, com fa sovint l'Església catòlica, la seva pròpia concepció del diàleg interreligiós.

Per dir-ho més clar: el diàleg interreligiós és perillós. Remou les aigües estancades, remou les concepcions, obliga a preguntar-se a un mateix: a veure, jo com veig i visc el fet religiós? Si algú

vol estalviar-se aquestes preguntes, que no s'endinsi pels camins del diàleg interreligiós. No només porta a conèixer l'altre, sinó a qüestionar-se un mateix. No és només aprendre, informar-se, ampliar horitzons: és endreçar la casa, moure mobles que feia temps que no tocava ningú, i descobrir que alguns estan corcats i es desfan a les mans. El diàleg interreligiós és exigent, incòmode, interpel·lador."

En aquests dotze anys l'interès pel diàleg interreligiós encara sembla haver anat minvant. No hi ha prou interès per plantejar-se què s'entén per religió, i sense això no es construeix un fonament sòlid per al diàleg interreligiós. És un mal senyal, un indicador de les febleses ideològiques del nostre temps.

Comparteix

Cap comentari:

[Publica un comentari a l'entrada](#)

Inici

[Visualitza la versió per a web](#)

Pel que fa a nosaltres

Raimon Ribera i Mercè Sala

Barcelona

Des de 1968 anem per la vida junts... Si ens voleu dir alguna cosa, ens trobareu a riberasala@hotmail.com

[Visualitza el meu perfil complet](#)

Amb la tecnologia de [Blogger](#).
